Neděle odpoledne v
zahrádkářské kolonii Zátiší.
D se chystá otevřít láhev vína.

C: Nepočkáš, než přijde A?

D: Klidně bych pro jednou začal bez něj.

C: Snad ti nevadí, že jsem ho pozval? Připadá mi docela zábavný.

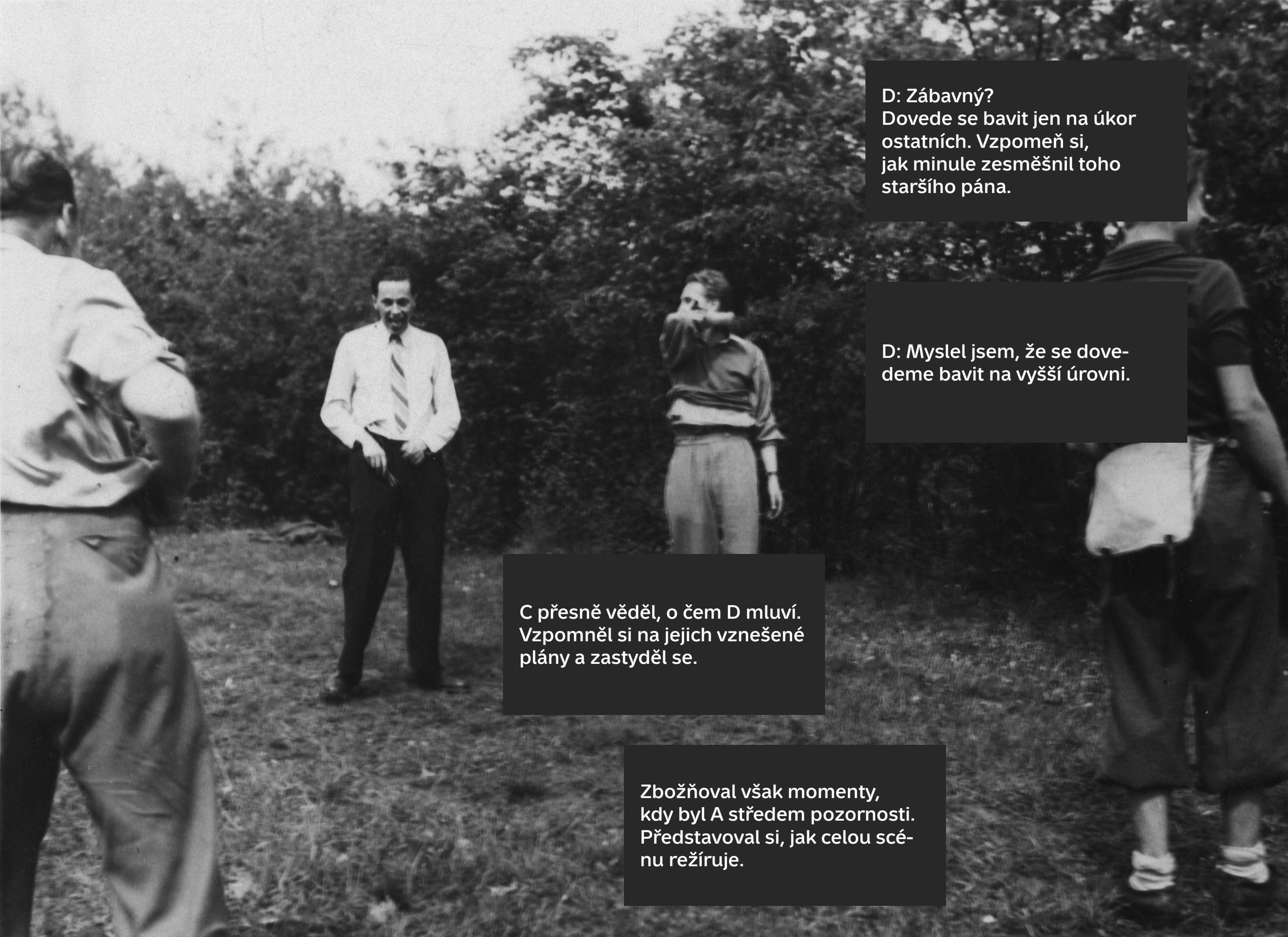

D: Zábavný?
Dovede se bavit jen na úkor ostatních. Vzpomeň si, jak minule zesměšnil toho staršího pána.

D: Myslel jsem, že se dovedeme bavit na vyšší úrovni.

C přesně věděl, o čem D mluví. Vzpomněl si na jejich vznešené plány a zastyděl se.

Zbožňoval však momenty, kdy byl A středem pozornosti. Představoval si, jak celou scénu režíruje.

A: Dobré odpoledne pánové. Dnes jsem vám přivedl obzvláště pozoruhodného hosta. Jmenuje se B.

A a B se předchozího večera zúčastnili zajímavé hry. Ráno pak mluvili o tom, jak by asi vše dopadlo, kdyby hru hráli v konzervativnější společnosti.

A: Ale ne!
Čekal bych vřelejší přivítání!
Připravil jsem pro vás takové malé...

C věděl, že A řekne „Rozptýlení“.

A: ...rozptýlení.

„Každé pole se musí nejdřív zorat“ pomyslel si A
a pokusil se situaci zachránit.

D: Doufám, že se neurazíš, ale někdy mi ty tvoje snahy o rozptýlení připadají tak trochu, jak to říct, destruktivní.

A: Tentokrát se pleteš.
Jsem přesvědčen,
že se ti dnešní odpoledne
bude líbit.

A věděl, že s jejich hrou musí počkat.
Rychle se snažil vymyslet něco, co by D ocenil.

Poprosil B o včerejší noviny. Položil je na stůl a zakroužkoval fotografii na titulní straně.

D se podíval na stůl a zamrazilo ho. Jako bych tu fotografii odněkud znal, pomyslel si, ale neměl čas o tom přemýšlet. Věděl, že musí rychle na něco přijít.

"Prošel kolem kominík.
A si sáhl na knoflík."

"Nedělal s tím drahoty.
Vysvlékl si kalhoty"

„ B nesmí být pozadu,
C se chytá za bradu"

D se neodvážil nic říct nahlas.
Všechno mu připadalo příliš hloupé.

D: Nechme toho. Stejně se ničeho smysluplného nedobereme.

A: Přišlo ti to snad málo konstruktivní?

D: Děláš si ze mě legraci? Měl bych už asi jít. Určitě se obejdete i beze mě.

Ještě chtěl říct něco o tom, že básně se nepíší nad výstřižkem z novin.
Že báseň nemusí mít rým.
Že báseň se nepíše za trest ani za odměnu.

A strašně si přál jít domů.
A tu báseň napsat, aby si ji zítra přečetl A. A třeba v těch samých novinách.

B: Nechcete si to ještě rozmyslet?
Hráli jsme včera takovou hru...

B začal rychle odříkávat pravidla nové hry. Doufal, že to D zaujme.

B: Jeden z nás sehraje začátek nějaké situace. Další pantomimou naváže a sehraje pokračování.

C: Vidíš, je to skoro jako na divadle!

Zavolal C na odcházejícího D.

D: Už chybí jen publikum!

B: Počkejte...
Nemluvil jsi o tom, že tu má být za 14 dní narozeninová oslava?

B: Proč z toho neudělat malé představení?
Celý výstup nacvičit a sehrát jako divadelní hru. Nikdo nic nepozná.

Drahý B,

přečtěte, prosím, tento dopis a nelekejte se. Hned Vám vysvětlím, proč píši právě Vám, i když se známe tak krátce, tedy od minulé neděle, kdy jste přišel do zahrady v Zátiší. Velmi lituji, že jsem se nechal tak snadno vyprovokovat k předčasnému odchodu, a ujišťuji Vás, že kdybych jen trochu tušil,
s kým mám tu čest, postaral bych se, aby mělo celé odpoledne klidnější průběh.
Ale pokusím se přejít k věci. Několik let pravidelně navštěvuji představení v místním divadle, aniž bych jakkoliv tušil, že jste to Vy, komu vděčím za tak povznášející okamžiky. Vyjádření díků však není tím hlavním, co mi teď leží na srdci. Chtěl bych se s Vámi spíše podělit o zážitek, jenž se stal před necelým rokem při derniéře představení, jehož jste byl autorem. Jmenovalo se „Nedělní odpoledne“.

V průběhu představení, určitě si na to také vzpomenete, byl z neznámého důvodu v divadle přerušen elektrický proud. Stalo se tak ve chvíli, kdy na scéně stálo několik mladých mužů ve velmi vypjaté situaci. V sále zhasla světla a někdo na pódiu, a teď mne napadá, že jste to mohl být právě Vy, nás vyzval, ať setrváme na svých místech a zachováme klid. Naštěstí nezavládla žádná panika a publikum se jen tiše dohadovalo o příčinách výpadku elektřiny. Asi jsem nebyl sám, kdo jen bez řečí seděl a krátil si onu chvíli přemítáním nad tím, jak by hra mohla dále pokračovat. Začal jsem si představovat různé scénáře…

A pak jsem pocítil ten pocit, o kterém Vám asi nemusím vyprávět, totiž ten pocit, kdy vám na mysl přijde něco, co vás samotného přesáhne. Představení se již nedohrálo a já ten večer odešel domů s těžkou hlavou. Ten večer jsem si začal pohrávat s myšlenkou, že se pokusím dohrát Vaši hru do konce, tedy že začnu tam, kde Vaše představení muselo skončit.

Svoje představy však nedokážu převést na papír. S každou větou se objeví nejméně deset dalších, které mají následovat, až mě to množství možností přivádí k šílenství. Už to trvá skoro rok a já stále nejsem schopen učinit svému trápení konec.

Dnes ráno mi však zavolal blízký přítel B, který zahlédl vaši fotografii v Divadelních novinách, a ptal se mne, co si prý myslím o tom, že nám A zatajil, kdo jste. Odpověděl jsem, že nemám o A dobrého mínění a že necítím potřebu se jím nijak zaobírat. Položil jsem telefon a nemyslel na nic jiného, než na to, jak vás kontaktovat. Pravděpodobně tušíte, jakou úlevu mi přinese, když budu znát správné zakončení vašeho příběhu a nebudu již v pokušení napsat svůj vlastní. Snažně vás proto prosím, abych mohl nahlédnout do rukopisu hry, jež pro mne zůstala nedokončena.

S úctou,

D

Drahý D,

se zájmem jsem přečetl Váš dopis a cítím jisté provinění za krušné chvíle, které Vám moje hra musela způsobit. Přijměte proto, prosím, moji omluvu a přijďte tuto neděli do zahradní kolonie Zátiší. Budu velmi potěšen, když budu moci svoje provinění odčinit a seznámit Vás se správným zakončením „Nedělního odpoledne".

S přátelským pozdravem,

B

Neděle o 14 dní později v zahrádkářské kolonii Zátiší. Z verandy přichází dvojice mladých mužů. Publikum se utiší